

Debbie Johnson

Zomer in het Duincafé

In het Duincafé worden problemen opgelost,
vriendschappen gesmeed en liefdes gevonden

ISBN 978-90-225-8619-8

ISBN 978-94-023-1253-9 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Summer at the Comfort Food Cafe*

Vertaling: Hanneke van Soest

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | Punchdesign

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2016 Debbie Johnson

© 2019 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

KOK GEZOCHT – VOOR TROOSTRIJKE MAALTIJDEN

Voor het zomerseizoen zoeken we een kok voor ons drukbezochte strandcafé. Het werk omvat ook bestellingen opnemen en serveren. Onze gedroomde kandidaat is van nature vriendelijk, kan een ei koken, houdt van een praatje en heeft een sterk ontwikkeld empathisch vermogen. Gevoel voor humor is een absolute vereiste. De enige gevraagde ervaring is levenservaring, gecombineerd met fatsoenlijke kookkunsten. Het salaris is erbarmelijk, maar de baan is inclusief zes weken gratis verblijf in een luxe vakantiehuis in een kindvriendelijke omgeving aan de Jura-kust, met gebruik van zwembad, spelletjesruimte en speeltuin. Kinderen, honden, katten, cavia's en verweesde vrijgezelle tantes zijn van harte welkom. Sollicitatieformulier onnodig. Als je belangstelling hebt, schrijf ons dan een brief vanuit je hart waarin je uitlegt waarom je de geschikte kandidaat voor deze baan bent. Stuur je essay aan Cherie Moon, Duincafé, Willington Hill, bij Budbury, Dorset.

Beste Cherie,

Hierbij wil ik regeren op de vacature voor kok in het Duincafé in Dorset.

Dit is mijn zesde poging om deze brief te schrijven. Al mijn eerdere probeersels liggen inmiddels als natte verfrommelde proppen op de grond rondom de vuilnisbak – ik kan geloof ik even slecht mikken als schrijven. Ik heb met mezelf afgesproken dat dit mijn definitieve poging is, ongeacht hoe lang de brief wordt of hoeveel fouten erin zullen staan. Vanuit mijn hart, zoals je vroeg, zelfs al kost het me de rest van de dag. Het is op zijn minst een goede therapie.

Ik maak vast geen erg professionele of briljante eerste indruk, en waarschijnlijk overweeg je om deze brief op de stapel van ‘G voor gestoord’ of ‘V voor vuilnisbak’ te leggen. Het spijt me – ik heb inmiddels kramp in mijn hand en een beginnende blaar op mijn ringvinger. De laatste keer dat ik zoveel geschreven heb was op de middelbare school, dus neem het me alsjeblieft niet kwalijk als mijn brief een tikje chaotisch wordt.

Om eerlijk te zijn, is mijn hele leven een tikje chaotisch. Dat is het twee jaar geleden geworden, sinds David, mijn man, gestorven is. Hij was even oud als ik – ik ben nu vijfendertig – en hij was de liefde van mijn leven. Ik kan je geen romantisch verhaal vertellen over hoe we elkaar op een bruiloft hebben ontmoet of vrienden ons hebben gekoppeld, of hoe onze blikken

elkaar op een avond in een drukke nachtclub hebben gevonden – onze blikken vonden elkaar namelijk in een drukke speeltuin toen we zeven jaar oud waren.

Een paar jaar eerder was hij op de eerste schooldag in september als een alien bij ons op school opgedoken. Hij was enorm goed in voetbal, niet te pakken te krijgen bij tikkertje en maakte graag striptekeningen over zijn honden, Jimbo en Jambo. We kwamen naast elkaar te zitten aan de turkooizen tafel in de klas van juf Hennessey, en daarmee was mijn lot bezegeld.

Ik weet dat het volkomen krankzinnig klinkt. Als ik naar mijn eigen kinderen kijk, kan ik me niet voorstellen dat ze op die leeftijd al de liefde van hun leven kunnen ontmoeten. Zo dachten mijn ouders er ook over – en de zijne ook. Ik weet niet hoe vaak we te horen hebben gekregen dat we te jong waren. Toen we zeven waren, vonden ze onze verkering nog schattig en onschuldig. Maar toen we op ons zestiende nog steeds samen waren, niet meer.

Dat snap ik, echt. Ze wilden dat we iets van de wereld zouden zien. Dat we andere mensen zouden leren kennen. Ze waren te beleefd om het te zeggen, maar ze hadden het liefst gehad dat we uit elkaar gingen. Mijn ouders formuleerden het altijd heel aardig, ze zeiden bijvoorbeeld: 'Ik heb niets tegen David – hij is een schat van een jongen – maar wil je niet reizen? Studeren aan de universiteit? Eerst je eigen dromen naja-gen en avonturen beleven, voordat je je settelt? Als jullie echt voor elkaar bestemd zijn, komen jullie over een paar jaar vanzelf weer bij elkaar.'

David kreeg vergelijkbare toespraken van zijn ouders. Samen lachten we erom en vergeleken de manieren waarop ze uitdrukking probeerden te geven aan dezelfde boodschap: je bent te jong en je begaat een vergissing. We waren niet boos op onze ouders; we wisten dat ze van ons hielden en het beste met

ons voor hadden. Maar wat ze niet begrepen – en nooit echt begrepen hebben – was dat we onze dromen al najoegen. Voor elkaar waren we het grootste avontuur van ons leven. Vanaf ons zevende hielden we grenzeloos veel van elkaar, en dat is altijd zo gebleven. Wat we hadden was zeldzaam en dierbaar, en zoveel waardevoller dan alles wat we zonder elkaar hadden kunnen meemaken.

Op ons twintigste zijn we getrouwd. Hoewel ik dolgelukkig was, hadden mensen nog steeds commentaar. Tijdens de receptie trof ik mijn moeder zelfs huilend aan op de wc – ze was ervan overtuigd dat David en ik mijn leven verkwanselden (ik had redelijke cijfers op mijn eindexamenlijst, waaronder een acht voor huishoudkunde moet ik er waarschijnlijk bij vermelden, aangezien dat het eerste is wat er voor deze vacature toe doet). David ging aan de slag als junior bij de plaatselijke bank. Ik wou dat ik kon zeggen dat ik toen bij een chic vijfsterrenrestaurant begonnen ben, maar de werkelijkheid is dat ik bij de McDonald's werkte, in een winkelcentrum aan de rand van Manchester.

Ik weet dat het saai klinkt, maar dat was het niet. Het was fantastisch. We kochten een bescheiden eengezinswoning in een nette buurt van de stad. Zelfs in die tijd dachten we al na over scholen, want we wisten dat we zo snel mogelijk kinderen wilden. Kort daarop werd Lizzie geboren. Ze is inmiddels veertien, heeft Davids blonde haren en mijn groene ogen, en is op het moment even vaak vrolijk als chagrijnig. Ik kan het haar niet kwalijk nemen. Het verlies van haar vader valt haar zwaar. Ik heb mijn best gedaan om sterk voor haar te blijven, maar ik vermoed dat ik tekortgeschoten ben. Ze is veertien. Kun jij je nog herinneren hoe het was om veertien te zijn? Dat was niet makkelijk, toch? Zelfs zonder een dode vader en zombiemoe-der.

Nate is twaalf, en hij is een hartenbreker. Letterlijk. Als ik naar hem kijk, heb ik het gevoel dat mijn hart breekt. Hij heeft eveneens Davids blonde haren, en zijn twinkelende blauwe ogen. Je weet wel, van die Paul Newman-ogen. En Davids glimlach. En hetzelfde kuiltje links naast zijn mond.

Hij lijkt zo sprekend op zijn vader dat mensen hem vroeger mini-David noemden. Soms omhels ik hem zo innig dat hij zich beklagt dat ik zijn ribben breek. Dan laat ik hem lachend los, al zou ik dat perfecte mensje het liefst blijven vasthouden en de rest van zijn leven beschermen. Maar zoals we allemaal weten is dat onmogelijk. Dat is nog het grootste gevolg van Davids overlijden, denk ik soms. We voelen ons alle drie niet veilig meer, en dat is gewoon oneerlijk als je twaalf bent, toch?

Maar ik moet mezelf eraan herinneren hoeveel we hebben gehad. We hebben zielsveel van elkaar gehouden en zoveel gelachen en met elkaar gedeeld. En het was allemaal perfect, zelfs onze ruzies. Vooral onze ruzies – of tenminste, het goed maken erna. Soms vraag ik me af of dat het probleem was – dat we op zo jonge leeftijd al zoveel geluk kenden. Zelfs na dertien jaar huwelijk deed zijn ondeugende grijns mijn hart nog steeds sneller kloppen, en ik kon nooit, maar dan ook nooit boos op hem blijven. Dat eenzijdige kuiltje maakte het gewoon onmogelijk.

David hield nog het meest van vakanties. Hij werkte hard bij de bank, kreeg al snel promotie en had plezier in zijn werk, maar zijn gezinsleven was het belangrijkste voor hem. We legden geld opzij en hadden ieder jaar weer een geweldige vakantie. Het uitzoeken en plannen ervan vond David bijna even leuk als de vakanties zelf.

Om te beginnen waren er de ‘babyvakanties’ – het belangrijkste was om een bestemming te vinden waar we veilig met de kleintjes heen konden. Dus bleven we in het Verenigd Ko-

ninkrijk of kozen voor vliegvakanties met een korte reistijd naar plekken als Mallorca of een andere plek in Spanje.

Naarmate de kinderen ouder werden, werden we avontuurlijker – hij tenminste! In eerste instantie verbreedden we onze horizon door kampeertochten in Europa. Kamperen in Toscane, in een afgeladen auto naar Zuid-Frankrijk rijden, met een camper door Nederland touren. De laatste twee vakanties voor Davids dood waren onze spannendste ooit – een boottocht rond Turkije waarbij de kinderen leerden zeilen en ik leerde zonnebaden, en drie weken Florida waarin we eerst alle pretparken bezochten en vervolgens naar de Keys in het zuiden reden om daar een week als eilandbewoners te leven.

Ieder jaar kreeg elke vakantie een eigen fotoboek. Voor David was het niet genoeg om de foto's digitaal te bewaren. Hij liet ze allemaal afdrukken. Op de rug van elk fotoalbum stond het jaartal en onze vakantiebestemming geschreven.

Alle albums staan hier, op de boekenplank in de woonkamer, keurig op volgorde – een fotoreis door de tijd en de wereld. Lizzie als baby; Lizzie als peuter en ik zwanger; Nate als nieuwkomer in het gezin. In de albums zie je de kinderen opgroeien – ze wisselen tanden, veranderen van kledingsmaak en kapsel, en worden elk jaar groter.

Ongetwijfeld zie je ons ook ouder worden. In de loop der jaren ben ik beslist wat kilo's aangekomen; David wordt kaler en krijgt meer lachrimpels. Maar één ding verandert niet: we blijven lachen.

Het enige jaar dat we niet op vakantie gingen, was toen de kinderen te oud waren om nog een slaapkamer te delen en we een groter huis moesten kopen. We waren blut, dus bleven we die zomer thuis. Maar zelfs toen zette David een enorme tent op in de tuin en kocht een lading zand bij de bouwmarkt, zodat we ons eigen strand konden maken! Ook dat jaar heeft zijn ei-

gen album, al staan we op flink wat foto's in onze zwemspullen in de regen.

Als ik echt eerlijk ben, solliciteer ik vooral op deze baan – al maak ik er een potje van, ik weet het – vanwege die vakanties en de herinneringen die David heeft achtergelaten voor onze kinderen. En voor mij. Omdat herinneringen het enige zijn wat we nog van hem hebben.

De laatste keer dat David onze vakantie heeft gepland, is nu ruim twee jaar geleden. Een reis naar Australië. We zouden vliegen op Sydney en van daaruit naar Queensland rijden. De kinderen waren opgewonden bij het vooruitzicht om koalaberen en kangoeroes te zien, en ik was licht bezorgd dat ze door haaien opgegeten of door dodelijke spinnen gebeten zouden worden. Maar David was helemaal in zijn element.

Hij heeft die reis nooit kunnen maken. Op de eerste zonnige dag aan het einde van de winter – 12 februari, om precies te zijn – besloot hij onderhoudswerkzaamheden aan het huis te doen, zoals een mens doet op het moment dat de zon weer tevoorschijn komt.

Terwijl hij bladeren uit de dakgoot aan het verwijderen was, gleed hij van de ladder en viel met zijn hoofd op de betonnen patio. In het begin leek hij in orde – we lachten erom en maakten grapjes over zijn harde hoofd. We dachten dat we geluk hadden gehad.

We hadden het mis. Op dat moment wisten we nog niet dat hij een hersenbloeding had – zijn hersenen zwollen langzaam op, en er voltrok zich een ramp in zijn schedel.

Tegen de tijd dat hij over hoofdpijn begon te klagen, voelde hij zich vast al uren beroerd. Hij had paracetamol genomen voor zijn 'buil' en geprobeerd verder te gaan met zijn weekend. Uiteindelijk is hij voor onze ogen van zijn eettafelstoel gevallen. In eerste instantie moesten de kinderen lachen – David

hing vaak de clown uit en deed de gekste dingen om ze te vermaken. Soms was het net alsof we met een slapstickkomiek samenwoonden!

Maar hij maakte geen grapje. En hoewel de ambulance razendsnel arriveerde en het ziekenhuis geweldig was, was het te laat. Hij was er niet meer. Hij werd aan de beademing gelegd, en zijn ouders en broer, en mijn ouders kwamen afscheid van hem nemen. En de kinderen? Dat was een moeilijke beslissing. Nate was pas tien en Lizzie twaalf – maar ik vond dat ze de kans moest hebben om hun vader gedag te zeggen. Ik weet nog steeds niet of ik er goed aan heb gedaan – het was een onmogelijke opgave om af te wegen wat erger was: het trauma om hun vader aan al die apparaten te zien of dat hij zou sterven zonder dat ze hem ooit nog hadden gezien. Heb ik juist gehandeld? Ik zal de komende jaren moeten zien hoe verknipt ze zijn geworden om antwoord op die vraag te krijgen.

Ik kan niet in details treden over hoe het voor mij was om dat soort beslissingen te nemen, Cherie. Dat kan ik gewoon niet. Dan krijg ik deze brief nooit af. Mijn verdriet is te groot en te rauw. Zelfs nu, na al die tijd, kan ik er nog verlamd door raken. Soms is het een strijd om 's ochtends op te staan en mijn ene voet voor de andere te zetten. Maar dat zijn momentopnamen, en geleidelijk aan beginnen die verder uit elkaar te liggen – dat betekent waarschijnlijk dat mijn eigen hersenen aan het genezen zijn, wat me een eigenaardig schuldgevoel bezorgt.

Ik vind het verschrikkelijk dat hij door zoiets banaals is gestorven. Het schoonmaken van de dakgoot. Hij was grappig en aardig en bezat een stille moed – hij was het type man dat voor een bus zou springen om een kind te redden, of in een woeste zee zou duiken om een labrador uit het water te halen. Hem verliezen vanwege een paar bladeren in de dakgoot lijkt zo... zinloos. Maar hij was orgaandonor, wat enigszins troost biedt:

de gedachte aan alle levens die hij gered of ten goede veranderd heeft, helpt wel degelijk. De gedachte dat iemand rondloopt met dat grote prachtige hart van hem geeft me troost.

Nou... inmiddels ben je óf razend nieuwsgierig om te weten hoe dit verhaal afloopt, of overweeg je de politie te bellen voor een straatverbod, voor het geval deze gestoorde vrouw ineens op de stoep van je café staat en in het wilde weg mensen gaat proberen te troosten.

Het antwoord is uiteraard dat het verhaal niet afgelopen is – het ontwikkelt zich nog steeds, al gaat het heel langzaam. Een jaar na zijn dood zijn we op vakantie gegaan, en dat was een ramp – een reis naar Kreta, waar we in een hotel logeerden vol mensen tussen de achttien en de dertig, wier doel was zichzelf een leververgiftiging te drinken of een zoveelste geslachtsziekte op te lopen. Het was er lawaaiig en lelijk, en we vonden het allemaal verschrikkelijk – vooral omdat hij er niet was, natuurlijk. Het was vreselijk.

Inmiddels kijk ik vooruit, en ik weet dat er iets moet veranderen. Dankzij Davids levensverzekering hebben we genoeg geld om de hypotheek en de auto af te betalen en een tijdje te kunnen leven. We zijn volledig schuldenvrij, een enorm voordeel vergeleken bij de vele gezinnen die nauwelijks de eindjes aan elkaar kunnen knopen.

Maar er komt niets binnen – geen inkomen. En dat betekent geen vakanties – niet omdat ik niet kan plannen, maar omdat we het ons niet kunnen veroorloven. Niet als we ook eten op tafel willen hebben. Begrijp me niet verkeerd, we kunnen het hoofd boven water houden, maar nadat de rekeningen en de boodschappen en de uit de pan rijzende kosten voor een opgroeiend tienermeisje betaald zijn, blijft er weinig over!

Als we zuinig zijn, redden we het nog een jaar. Zuinig zijn betekent geen vakanties – en dat kan ik gewoon niet aan. We

hebben juist vakantie nodig, maar dit keer een vakantie waar we ook echt van genieten. We beginnen ons eindelijk een heel klein beetje beter te voelen. Langzaam, bijna met tegenzin, beginnen we meer te lachen en te kletsen en worden we opgewekter.

De kinderen zijn verdergegaan met hun leven, zeker in vergelijking met mij! Inmiddels zitten ze allebei op de middelbare school en groeien ze op tot jongvolwassenen. Ik zou graag nog een fotoalbum aan die boekenplank toevoegen, voordat ze te oud en te stoer zijn om nog met hun arme oude moeder op vakantie te gaan.

En ik moet mezelf weer in de hand krijgen. Ik heb een baan nodig, en dan niet alleen voor het geld. Ik moet de deur weer uit en deelnemen aan de wereld. Want de kinderen zijn ouder en onafhankelijker en hebben me minder hard nodig. Ze zijn vaak weg; Lizzie tenminste, en Nate begint haar voorbeeld te volgen. Dat is alleen maar goed, het hoort zo. Ik wil dat ze een zo normaal mogelijk leven leiden. Het is voor niemand goed als ik thuisblijf en naar het spinrag aan het plafond of de herhalingen van *The Good Wife* zit te kijken.

Een baan zal me helpen om nieuwe mensen te ontmoeten. Om mijn problemen van me af te zetten. Om mijn horizon te verbreden. Ik heb nog altijd mijn zus, mijn ouders en Davids familie. Maar eerlijk gezegd voelt dat soms meer als een verantwoordelijkheid dan als een steun. Ze zijn zo bezorgd om me dat ik me voortdurend in de gaten gehouden voel. Alsof ze wachten op het moment dat ik instort.

Volgens mij zijn ze bang dat ik op de lange duur niet zonder hem verder wil leven. Misschien hebben ze gelijk, geen idee, maar ik moet het proberen. Ik wil David niet vergeten – en zelfs als ik het zou willen, dan zou ik het niet kunnen – maar ik moet beginnen aan mijn leven Na David. Mijn leven ND, zeg maar.

Sinds een paar maanden ben ik naar vacatures aan het kijken, en ik ben tot de deprimerende conclusie gekomen dat ik officieel nutteloos ben. Ik heb die eerder genoemde acht in huishoudkunde, wat het hoogtepunt is van mijn academische carrière (en een zes in gezondheids- en sociale zorg, en een zeven in algemene kennis, waar niemand iets aan heeft). Voordat ik de kinderen kreeg heb ik een jaar bij McDonald's gewerkt, en tijdens vrijwilligerswerk in de schoolkantine heb ik het diploma Sociale Hygiëne gehaald. Niet erg indrukwekkend, ik weet het. Ik ben geen Gordon Ramsey die staat te popelen om bij je aan de slag te gaan.

Maar koken doe ik wel. Veel zelfs. Gezinsmaaltijden, en af en toe iets exotisch, zoals Thais of Japans. Ik kan een heerlijke rosbief maken en mijn eigen gehaktballen. Ik kan bakken, in een handomdraai een marinade maken en met mijn ogen dicht een Engels ontbijt bereiden.

Bij *MasterChef* zou ik niet ver komen, maar ik *kán* koken; fatsoenlijke huisgemaakte kost, het soort dat niet alleen een weldaad is voor je lichaam, maar ook voor je ziel. Dat denk ik tenminste graag. Eigenlijk verbaast het me dat de kinderen nog niet de omvang van de marshmallowman uit *Ghostbusters* hebben, want eten is in de afgelopen jaren iets geweest waarmee ik hen heb geprobeerd te troosten (en mezelf ook). Het houdt me bezig, geeft me het gevoel iets positiefs te doen en is een manier om mijn liefde te tonen, zeker nu ze te oud zijn voor openlijke uitingen van genegenheid.

Ze schrokken het gewoon naar binnen, natuurlijk, wat wil je, het zijn kinderen. Maar misschien zou ik op een plek als het Duincafé echt nuttig kunnen zijn. Het zou enorm fijn zijn om me weer nuttig te voelen, én om de zomer in Dorset door te brengen en een nieuw fotoalbum aan de verzameling te kunnen toevoegen.

Nou, volgens mij was dat alles. Waarschijnlijk meer dan alles. Ik weet niet of je dit bedoelde met een brief vanuit het hart, maar dit is je verdiende loon omdat je oproep zo vaag was! Ik wil wedden dat je de vreemdste reacties hebt gekregen, met die van mij waarschijnlijk als toppunt.

Ik zal het je niet kwalijk nemen als je niet reageert, Cherie. Maar als je behoefte hebt me te spreken of meer informatie van mij te krijgen, laat het me dan weten. Wat je ook besluit, ik wens je veel succes.

Hartelijke groet,
Laura Walker

WEEK 1

Waarin ik naar Dorset afreis, veel Meatloaf-nummers
zing, per ongeluk rook inadem van wat misschien wel
een joint is, mijn beha om het hoofd van een vreemde
man wikkel en volkomen in de war raak...

3

‘*The French Lieutenant’s Woman* is hier opgenomen,’ zeg ik, terwijl ik in de binnenspiegel mijn dochters blik probeer op te vangen. Uiteraard is ze niet geïnteresseerd. Ze heeft het te druk met haar mobiele telefoon. Haar duimen bewegen zo snel tijdens het typen dat ik alleen vage roze vlekken zie. Als Lizzie een superheld zou zijn, zou ze Lizzie the Kid heten: de snelste appster van het Wilde Westen.

Helaas is Lizzie the Kid niet onder de indruk van mijn filmkennis. Maar wat had ik dan verwacht? Was die film echt het beste wat ik kon bedenken? Een sentimentele Meryl Streep uit de tijd van voor haar geboorte? Een historische romantische film vol bekroonde snorren en betekenisvolle blikken? Genoeg om alle moeders ter wereld een slechte naam te bezorgen.

‘Nooit van gehoord, mam,’ antwoordt ze nors. Het verbaast me dat ze überhaupt reageert en ik vermoed dat ze op haar telefoon iets veel grovers schrijft. Ik neem me voor om straks haar Twitter-account te checken. Of Tumblr. Of Facebook. Ik ben vergeten wat op dit moment haar favoriete communicatiemiddel is. In elk geval niet een ouderwets goed gesprek. Niet met mij tenminste.

Koortsachtig zoek ik mijn brein af naar iets moderns – en hips. Iets waardoor ze me een ietsepietsie minder zal haten dan ze op dit moment doet. Iets als ‘de zanger van Green Day wordt onze buurman’, alleen dan meer... geloofwaardig.

‘Die film is inderdaad van voor jouw tijd. Nou, ze hebben *Broadchurch* hier gedraaid,’ zeg ik ten slotte.

‘Die serie over dat vermoorde kind?’ vraagt Lizzie. Eindelijk kijkt ze op, één vragend opgetrokken wenkbrauw zichtbaar onder haar pony. Een pony die de afgelopen maanden steeds langer is geworden. Nog even, bedenk ik, en ze ziet eruit als neef Itt van de *Addams Family*, in kleren van de Primark.

‘Ja, die. Met David Tennant als inspecteur,’ antwoord ik, aangemoedigd door het feit dat ik eindelijk een raakvlak heb gevonden. Ook al is de serie gebaseerd op kindermoord en Doctor Who.

‘Wauw, wat een geweldige reclame voor het dorp,’ reageert ze sarcastisch. ‘Help me herinneren dat ik een verkrachtingsalarm aanschaf.’

Oké. Diep ademhalen. Deze gezellige familierit duurt nog zeker vier uur. In een ideale wereld kunnen we het schreeuwen uitstellen tot voorbij Birmingham. Ik overweeg een spelletje ‘rode auto’s tellen’ te beginnen. Dan besef ik dat ze dat al jaren niet meer hebben gespeeld. En ik besef ook – voor de honderd-duizendste keer – hoe slecht ik hierin ben.

David wist van een autorit altijd iets leuks te maken. Ik zorgde ervoor dat we genoeg water en muffins hadden, en een paar extra plastic zakken voor het geval Nate moest overgeven, en hij maakte de kinderen aan het lachen. Ik las kaart – navigatie is voor luiakken, zei hij altijd – terwijl hij reed en de stemming erin hield.

Nou ja, de kinderen zijn inmiddels ouder en veel minder makkelijk te vermaken. Bovendien weet ik niet hoe ik tegelijkertijd moet kaartlezen, rijden en de stemming erin houden. Ik heb al moeite genoeg met mijn eigen stemming, laat staan met die van de kinderen. Hoewel ik nooit alcohol drink als ik rijd (echt niet), doet de gedachte aan het woord ‘stemming’ me

naar een enorme ijskoude gin-tonic snakken. Of misschien een mojito. Later, beloof ik mezelf. Later.

Ik haal diep adem, zoals ik mezelf had voorgenomen, en stel mezelf in stilte de vraag die ik mezelf elke dag wel een paar keer stel. En al helemaal nu we aan dit spannende avontuur zijn begonnen en niemand – mezelf inclusief – het spannend lijkt te vinden, denk ik: wat zou David doen? Of, afgekort: WZDD.

David zou geen moment uit het lood geslagen zijn. Hij zou Lizzies brutale reactie glimlachend negeren en een manier vinden om de spanning te verlichten door een flauwe grap of scheetgeluiden te maken, of met een Frans accent ‘Barbie Girl’ te gaan zingen. Of zoiets.

Maar David had dan ook het grote voordeel dat Lizzie hem aanbad. In haar ogen kon hij nooit iets fout doen. Haar gevoelens jegens mij zijn op dit moment lang niet zo edelmoedig. In het beste geval komen ze neer op ‘kan iemand me alsjeblieft verzekeren dat ik geadopteerd ben?’ In het zwartste scenario gebruikt ze haar verjaardagsgeld om een huurmoordenaar te betalen. Dat ze ontstemd is om de hele zomer van haar vrienden gescheiden te zijn, is zacht uitgedrukt – zoiets als zeggen dat Daniel Craig best knap is.

‘Het is de Jura-kust maar,’ doe ik nog een poging. Ik voel haar zwarte aura vanaf de achterbank naar me toe drijven, maar ik moet mijn best blijven doen. Dat is namelijk zeker wat DZD, en ik moet volhouden. Navigatie is voor lui lakken en zwijgen is voor opgevers.

Het is half zeven ’s ochtends en ik heb pas één kop koffie gehad. Als iemand niet snel iets tegen me zegt, zou ik daadwerkelijk achter het stuur in slaap kunnen vallen, wat voor iedereen een slechte zaak zou zijn, aangezien ik een volgepropte Citroën Picasso bestuur, met een al even zwaar beladen imperiaal op

het dak en een dikke zwarte snurkende labrador in de kofferbak.

Bij mijn laatste opmerking veert Nate overeind en kijkt even op van zijn spelcomputer. Vermoedelijk heeft hij Super Mario/Sonic the Hedgehog/Pokémon (naar believen doorstrepen) op pauze gezet. Zijn haren zijn ook te lang, alleen niet uit stijl-overwegingen; we hebben gewoon geen tijd en zin gehad om naar de kapper te gaan. Ook dat was een taak van zijn vader. Ik heb hem zelf geknipt met een nagelschaar, maar daar moet ik echt mee ophouden. Hij is twaalf en hoort er niet meer uit te zien alsof zijn moeder zijn haren knipt, ook al is dat wel zo.

‘Hebben ze daar *Jurassic World* opgenomen?’ vraagt hij hoopvol. Ik vind het akelig om hem teleur te stellen, maar als ik de verwachting bij hem wek dat hij een vriendelijke brontosaurus kan tegenkomen, kan hij wel eens een hekel aan me krijgen als hij beseft dat ik gelogen heb. Ook al weet een twaalfjarige dat er geen velociraptors in de heuvels en dalen van Dorset rondwaren. Maar hij is ook een jongen, en jongens leven in de hoop ontvoerd te worden naar een ultrageheim eiland waar hij niet al te gevaarlijke avonturen zal beleven.

‘Eh... nee,’ geef ik toe. ‘Maar we kunnen wel op fossielenjacht, als je wilt? Het strand schijnt er vol mee te liggen.’

Hij schenkt me De Glimlach. Een flauwe, lieve glimlach die zegt: ik ben niet onder de indruk, maar toch hou ik van je. Heel even is het hartverscheurende kuiltje in zijn wang zichtbaar. Dan wendt hij zijn gezicht af en concentreert zich op het enige echt belangrijke: het kleine apparaat op zijn schoot.

Ik word overvallen door een laag heimwee: naar de tijd dat de kinderen niet voortdurend achter een elektronische apparaat zaten. Maar meteen besef ik dat ik niet zo hypocriet moet zijn. Toen ik hun leeftijd had vond ik mijn walkman het einde en grimaste ik brutaal wanneer mijn moeder zei dat ik oorkan-

ker zou krijgen als ik niet af en toe mijn koptelefoon afzette.

‘Lijkt me gaaf, mam,’ zegt Nate, alweer in zijn eigen wereld verzonken.

‘Word je niet wagenziek van die spelcomputer?’ vraag ik.

‘Nee hoor, mam. Ik ben al sinds mijn achtste niet meer wagenziek geweest.’

‘Oké. Ik heb wat zakjes in het dashboardkastje gelegd, voor het geval dat...’

Hij knikt en grijnst me toe, voordat hij verdergaat met zijn spel. Prachtkind.

Ik geniet van mijn vijftien seconden glorieus moederschap en kijk dan naar het naderende verkeersbord langs de snelweg.

Hm, benzinestation Sandbach. Zouden ze daar ook mojito's voor onderweg verkopen?

We rijden zonder mojito-incidenten over de M6 en zeggen onderwijl nauwelijks een woord. Het is stil op de weg – normale mensen slapen op dit uur – en nog stiller in de auto.

Ik bestrijd de stilte door heel hard Meatloafs grootste hits te draaien en luidkeels ‘Bat Out Of Hell’ mee te zingen, inclusief het brullende motorgeluid aan het einde. Het liefst zou ik tijdens de solo’s luchtgitaar spelen, maar dat is vermoedelijk tegen de verkeersregels. Ik zie de verbodsborden al voor me: een karikatuur van Meatloaf met een groot rood kruis door zijn gezicht.

Nate luistert fronsend naar mijn optreden, en van de achterbank hoor ik een vermoeide zucht komen. Zelfs de hond blaft halfslachtig. Iedereen reageert kritisch.

Ik besluit ze te negeren. Tenslotte hebben ze dat de afgelopen uren ook bij mij gedaan. En zodra ik dat besloten heb, heeft Lizzie natuurlijk iets te zeggen. In het begin hoor ik haar niet, omdat ik aan het zingen ben. Sinds ons vertrek vanochtend heb ik nog drie koppen zwarte koffie gedronken, dus ik ben zo hyper dat ik prima een concert in een uitverkocht voetbalstadion zou kunnen geven.

‘Wat?’ roep ik zodra ik besef dat ze iets gezegd heeft. Ik zet de muziek op pauze.

‘Weet je dat dit nummer gaat over sterven in een vreselijk auto-ongeluk?’ zegt Lizzie. In de binnenspiegel zie ik haar nog

steeds naar het schermpje van haar mobiele telefoon staren. Waarschijnlijk googelt ze 'de beste manier om van je ouders af te komen'. 'Denk je niet dat je het lot tart als je met duizend kilometer per uur naar het einde van de wereld scheurt?'

'We rijden niet naar het einde van de wereld, maar naar Dorset,' zeg ik. 'Bovendien zat Meatloaf niet in een auto maar op een motor, en reed hij ook nog eens als een waanzinnige. Wij rijden in een tien jaar oude Citroën Picasso, en ik kom nauwelijks van de rechterrijstrook af, voor het geval Jimbo ineens moet plassen.'

Jimbo is de hond. Davids derde hond. Toen we klein waren, hadden zijn ouders Jimbo en Jambo; vervolgens een pup die Jambo de Tweede werd genoemd en die vlak na ons trouwen overleed. Daarna wilden zijn ouders geen hond meer (ze hadden het te druk met hun cruise-club), dus hebben wij het stokje overgenomen met Jimbo de Tweede. Arme Jimbo is nu bijna dertien. Zijn snuit is helemaal grijs en hij is zo rond als een tonnetje. Het grootste deel van de tijd slaapt, snurkt en snuift hij, wat zo nu en dan wordt afgewisseld met onverwacht energieke momenten waarin hij achter denkbeeldige konijnen aanzit of jongere honden de stuipen op het lijf jaagt.

Het is een heerlijk beest, met sprekende wenkbrauwen en een gespierde staart waarmee hij in zijn enthousiasme een hele tafel kan leegvegen. Inmiddels krijgt hij medicijnen voor zijn reumatiek, zijn hart werkt niet zo best meer, en hij heeft allerlei knobbels en bobbels die tot nu toe niet serieus zijn gebleken.

Ik weet dat hij niet het eeuwige leven heeft. Stiekem ben ik bang dat als hij uiteindelijk sterft, ik zal instorten. Dat al mijn zorgvuldig in bedwang gehouden pijn en verdriet omhoog zal komen en me zal verzwelgen. Dat ik bij de dierenarts in tranen zal uitbarsten en zo hard zal huilen dat de straten ervan overstromen en voorbijgangers worden meegevoerd op een soort

idiote waterparkglijbaan van weduwetranen. Het soort waterparkglijbaan dat Tim Burton zou ontwerpen.

Volgens mij heb ik veel te veel koffie gedronken.

Lizzie reageert niet op mijn pleidooi dat Meatloaf prima muziek is voor tijdens het autorijden. Ik zie dat ze haar oordopjes weer heeft ingedaan en doet alsof ze slaapt. Zo weinig stelde het ontgooien van de vijandigheden dus voor. Ik werp een vlugge blik opzij. Nate kijkt knikkebollend uit het raam, zijn oogleden vallen dicht. Hij ziet eruit alsof hij weer drie is. Bij de herinnering aan die tijd voel ik mijn hart ineenkrimpen. Het was de allermooiste tijd.

Ik druk opnieuw op afspelen, maar draai het volume zachter, voor het geval Nate wil slapen. Hij kan er ook niets aan doen dat zijn gestoorde moeder hem zo belachelijk vroeg heeft gewekt om hem voor de hele zomer mee te slepen naar de andere kant van het land. En Lizzie ook niet, dus ik snap dat ze boos is.

Ze wilde niet mee. Ze is veertien. Haar vrienden betekenen alles voor haar, en ik heb zo'n donkerbruin vermoeden dat er ook een vriendje in het spel is. Op die leeftijd is dat meestal zo. David overleed tijdens haar eerste middelbareschooljaar, dus ze heeft een wankel start gehad. Ze is heel lang Het Meisje Met De Dode Vader geweest, en behandeld met die mengeling van medelijden en angst die verlies altijd in mensen lijkt op te roepen.

Het heeft ons allemaal veel tijd gekost om weer een soort balans te vinden, en haar houvast lijkt te bestaan uit vrienden, sombere rockmuziek en zwarte eyeliner. Dus nee, Lizzie had geen zin om mee te gaan naar een klein dorp op het platteland, hoewel ik mijn best heb gedaan het aan te prijzen als een lekker lange vakantie.

Ze heeft zelfs gevraagd of ze bij mijn zus kon logeren, wat me zo van streek maakte dat ik moest doen alsof ik heel nodig

moest plassen, zodat ik mezelf huilend in het toilet kon opsluiten. Dat is iets wat ik tegenwoordig vaak doe, aangezien ze een steeds scherpere tong en steeds meer last van haar hormonen krijgt, en het mij maar niet lukt om ongevoeliger te worden.

Ze heeft me meer dan genoeg zien huilen. Ze kan beter denken dat ik blaas- of darmproblemen heb dan me de hele tijd te zien janken. Trouwens, gekwetst worden door je tienerdochter hoort erbij. Ik kan me herinneren hoe vaak ik met deuren heb geslagen en tegen mijn moeder heb gezegd dat ze me gewoon niet begreep.

Nu krijg ik dat betaald gezet door mijn eigen dochter. Het is vast onderdeel van De Grote Kringloop van het leven, maar dan niet de kringloop waarover ze in *The Lion King* zingen.

Het probleem met huilen om één bepaald ding is dat het onherroepelijk leidt tot huilen om andere dingen. Dat is een van de vele aangename bijwerkingen van rouw – je snikt een beetje over iets (zoals een sentimentele kerstreclame of een brutale dochter) en voordat je het weet zit je tranen met tuiten te huilen over alles wat je ooit pijn heeft gedaan. Maar toen ik eenmaal uitgeuild was en het toilet beneden had verlaten, heb ik haar voorstel serieus overwogen.

Ik weet dat Rebecca, mijn twee jaar jongere zus, Lizzie met open armen in haar appartement in het stadscentrum zou hebben ontvangen, en dat er met haar veel meer lol te beleven valt dan met mij.

Becca heeft namelijk geen kinderen. En geen dode man. Zelfs geen bejaarde labrador. Ze heeft geen enkele verantwoordelijkheid, en dat is precies zoals ze het graag wil. Op haar zeventiende is haar tienerhart één keer gebroken, en sindsdien is ze vastberaden vrijgezel en zorgeloos gebleven.

Ongetwijfeld zou Lizzie een fantastische zomer bij haar hebben gehad, maar ik moest toch nee zeggen. Becca weet onge-

veer evenveel van discipline en grenzen als ik van deeltjesfysica. Bij thuiskomst zou ik Lizzie zwanger kunnen aantreffen, of in een afkickkliniek, of in opleiding als tatoeëerder. Risico's die alle drie ook voor Becca gelden.

Nadat ik Lizzies voorstel had afgewezen, heeft ze niet gevraagd of ze bij mijn ouders kon logeren... Ze is ook niet achterlijk en weet dat hun idee van een wilde avond bingoën in de kerk is.

Mijn ouders zijn erg verstandig, en natuurlijk vonden zij mijn besluit om naar Dorset te gaan ook maar niks. Ze dachten dat ik gek was, al formuleerden ze het subtieler. Tegenwoordig zijn ze akelig voorzichtig met me. Ik verlang naar de dag waarop mijn vader me weer recht aankijkt en onbeschoft tegen me is.

Misschien hebben ze gelijk, denk ik terwijl ik tussen het toenemende verkeer de M5 op rijd en de borden naar het zuidwesten volg. Misschien hebben Lizzie, Nate, mijn vader en moeder allemaal hartstikke gelijk en ben ik echt gek. Nu ik erbij stilsta, besef ik dat Becca niet heeft geprobeerd me op andere gedachten te brengen, wat zeer waarschijnlijk een teken is dat ik een verkeerde levenskeuze maak.

Maar op de een of andere manier... weet ik dat ik er goed aan doe. Ik weet het gewoon, met een zekerheid die ik al heel lang niet meer heb gevoeld. Ik ben bang en zenuwachtig, en ik mis David verschrikkelijk, maar ik voel ook een vreemd soort onrust, die vaag iets wegheeft van hoop en optimisme, en een gevoel van nieuwe mogelijkheden. Misschien is het gewoon de schok, geen idee – maar ondanks het feit dat Lizzie me voorlopig (of voorgoed) haat en Nate zich verveelt en mijn ouders overwegen me in een psychiatrische kliniek te laten opsluiten, weet ik dat ik op de goede weg ben. Zelfs zonder navigatiesysteem.

Voor mij komt dit net zo onverwacht als voor mijn familie. Ik zou van mezelf zeggen dat ik niet impulsief van aard ben, maar ik weet niet of dat ook echt zo is. Ik weet niet wie ik ben in deze nieuwe realiteit. Ik ben zo lang samen geweest met David – het grootste deel van mijn leven – dat mijn hele identiteit met hem is verweven. Ik ben nooit alleen geweest, maar altijd samen. Ik was nooit alleen Laura, maar altijd een deel van David en Laura. Daura en Lavid... Nee, dat is allebei niks. Daarmee zouden we in Hollywood niet ver komen.

Iets aan deze onderneming – alles op zijn kop zetten en mijn gezin mee naar Dorset slepen – voelt als de eerste stap in het ontdekken wie ik ga worden. Dat klinkt vreemd, alsof ik een internationale spion ben die achter een luchtrooster stapels valse identiteitsbewijzen, buitenlandse paspoorten en eurobiljetten heeft verstopt.

Maar ik weet dat het belangrijk is, dit gevoel. Het heeft me veel tijd gekost om te accepteren dat er een 'later' is en dat ik een leven voor mezelf moet opbouwen zonder David. Want ik wilde helemaal geen leven zonder David – en eigenlijk wil ik dat nog steeds niet. Alleen gaat het niet alleen om mij, maar ook om de kinderen. Ik kan mezelf niet toestaan in het niets op te lossen zonder hem, hoe fijn Lizzie dat op dit moment misschien ook zou vinden.

Ik moet vooruitkijken en verdergaan met mijn leven, de moed vinden om te geloven dat ik nog een toekomst heb. Hij is er nu twee jaar niet meer, en die vage onrust – dat beetje hoop – is wat me tijdens deze krankzinnige rit op de been houdt. Of misschien komt die onrust wel omdat ik op een lege maag te veel koffie heb gedronken. Hoe dan ook gaan we naar Dorset. Het voelt als de juiste beslissing – plus, nou, ik heb die baan gekregen. Wat goed en wel beschouwd op zich al een klein wonder is, en het zou onbeschoft zijn om een wonder af te wijzen, toch? Hoe klein ook.

Ik heb die idiote brief twee dagen voor sluitingsdatum verstuurd en had eerlijk gezegd niet verwacht een reactie te krijgen. Ik bedoel, welk verstandig mens neemt in hemelsnaam een vrouw als ik aan? Een vrouw die niet alleen een brief schrijft waarin ze haar hele hart uitstort, maar die die brief ook nog eens vol vlekken van de tranen opstuurt?

Nou, Cherie Moon dus. Misschien moet ik dat als een waarschuwing opvatten – Cherie, mijn nieuwe baas, in wier handen mijn lot de komende zes weken ligt, is waarschijnlijk hartstikke getikt. En dan heeft ze ook nog eens, zoals Becca zo behulpzaam opmerkte, een ‘erg gave, maar waarschijnlijk verzonnen naam’.

Haar reactie op mijn brief was kort, maar heel erg lief. Vier weken geleden viel er een kleine luchtkussen envelop in de bus, zo’n envelop die mensen gebruiken voor spullen die ze op eBay verkopen. Aangezien ik niets op eBay had gekocht en gewoonlijk met de post alleen rekeningen krijg, en brieven van mensen die me willen overhalen om een levensverzekering bij ze af te sluiten, was ik een beetje in de war. Na een paar minuten naar de envelop te hebben gestaard en ermee te hebben geschud, heb ik hem in een vlaag van verbluffende helderheid geopend.

Er zat een kleine dubbelgevouwen roze kaart in, van niemand minder dan de legendarische en mogelijk fictieve Cherie Moon.

‘Gefeliciteerd!’ stond er in een klein krullerig handschrift. ‘Uit je brief maak ik op dat je exact de juiste persoon voor de baan bent, en ik verheug me er enorm op om jullie in het Duincafé te verwelkomen voor je werkvakantie. Bijgevoegd vind je de routebeschrijving naar ons café en jullie vakantie-huis, tezamen met je sleutels, saaie zakelijke informatie over het huis en telefoonnummers die je eventueel nodig kunt heb-

ben. Ik verwacht jullie op 23 juli en zal zorgen dat er iets lekers voor jullie klaarstaat in het café.’

En dat was alles. Letterlijk. Zelfs ik, met mijn zeer beperkte werkervaring, wist dat dit een ongebruikelijke gang van zaken was. Ze vroeg me niet om referenties (goddank) en stuurde me slechts een paar formulieren om in te vullen. Verder alleen dat roze kaartje met dat kleine handschrift, een paar kopieën met een kaart en foto’s, en de sleutels.

De sleutels zitten inmiddels in mijn handtas, die ergens onder Nates voeten ligt, ingepropt tussen een multipack vruchtensap en doosjes rozijnen en gedroogde abrikozen die niemand zal eten. Ik ben gewoon graag voorbereid, voor het geval we door een onverwachte sneeuwstorm of zombie-invasie langs de kant van de weg komen te staan, snap je?

David stak vaak de draak met wat hij mijn ‘overlevingstik’ noemde. Zelfs dat mis ik. Ik mis het om bespot te worden, wat iets tragisch heeft. Maar hij deed het op een aardige manier, en nu is er niemand meer die me goed genoeg kent of het leuk genoeg vindt om me in de maling te nemen.

In gedachten spreek ik mezelf vermanend toe. In plaats van te zwelgen in zelfmedelijden zing ik mee met ‘I Would Do Anything for Love’. *Ik zal niet zwelgen* – mijn nieuwe mantra – denk ik, terwijl ik samen met Meatloaf een muzikale gevoelsreis maak.

‘Dit nummer vind ik leuk,’ mompelt Nate, die inmiddels bijna-maar-nog-niet-helemaal slaapt.

‘Ik ook,’ zeg ik glimlachend.

‘Ik niet,’ mompelt Lizzie vanaf de achterbank.

Nou ja, denk ik, blij om haar stem te horen, ook al klinkt die geërgerd. Twee van de drie is niet slecht.